

RUNE HAR FÅET KO

ADHD. Rune Ladefoged er 25 år og førtidspensionist. Han har ADHD og har kæmpet hele livet med en følelse af at være forkert. Men for et år siden gik han i behandling hos en alternativ terapeut - og det hjalp.

Af Jane Gisselmann
giss@bergske.dk

VIBORGEN: For et år siden kunne Rune Ladefoged kun koncentrere sig i kort tid ad gangen. Han blev hurtigt rastløs. Og kunne højst holde fokus i få minutter. Hverdagsproblemer blev uoverskuelige. Småting kunne ødelægge hele hans dag.

Dengang var Rune ikke bare i konflikt med sig selv. Han var også ofte i konflikt med alle andre. Præcis som han havde været det hele sit liv. Men så skete der noget, som ændrede Runes liv radikalt. Rune gik i behandling hos en kinesilog. Og allerede efter den første behandling var noget anderledes. Rune kunne pludselig holde fokus. Han kunne sidde stille til møde hos sin sagsbehandler på kommunen i over en time uden at blive rastløs, vred og ukoncentreret. Han kunne stille de rigtige spørgsmål. Være nærværende. Og bevare roen.

På næste mandag holder Rune foredrag om sin oplevelse på Viborg Bibliotek - sammen med sin mor og den kinesilog, som har hjulpet ham. Og før foredraget har han også sagt ja til at møde avisen. For som han siger:

»Det var en bizar oplevelse. Nu havde vi søgt så længe efter noget, der kunne hjælpe mig. Jeg har spist en masse medicin, der slet ikke har virket nær som godt som det her. Jeg vil gerne sige til andre: der er en vej ud af mørket. Det kan lade sig gøre.«

Vi sidder i Runes mors røde rækkehus i Rødkærsbro. Rune har diagnosen ADHD. Han er førtidspensionist. Han mor hedder Pia Petersen og deltager også i foredraget. På spisebordet ligger en 10 centimeter tyk, hvid mappe fyldt med sagsakter. Her er psykologiske udredninger, referater fra samtaler på skoler og med sagsbehandlere, iagttagelser fra lærere, pædagogiske observeringer, psykiatriske udredninger, lægejournaler og meget mere samlet i sirlig orden. Rune er 25 år. Men han har været en »sag« stort set hele sit liv.

»Jeg vil gerne sige til de mennesker, der er forældre til børn, som ikke har en plads her i samfundet. At selv om man står i lort til halsen og næsten ikke orker mere. Og selv om det kan være skræmmende og uoverskueligt, så vov det,« siger Runes mor Pia og fortsætter:

»Jeg ville ønske, jeg kunne måle og veje, hvad der er sket med Rune. At jeg kunne dokumentere det, så ingen var i tvivl. Jeg har villet give min højre arm for at forhindre Rune i at få alle de nederlag, han har fået. Havde jeg bare vidst, at så lidt kunne hjælpe så meget,« siger hun.

En uopdragen møgunge

Rune var en lille knægt, som gik i børneha-

ve, da hans mor fornemmede, at der var noget galt. Runes opførsel var markant anderledes end hans to år yngre lillebror.

Rune var indadvendt og asocial. Meget ofte var han i konflikt med de andre børn. Den adfærd fortsatte på skolen i Rødkærsbro. Rune selv beskriver sin skoletid som et helvede.

Hans mor fortæller, hvordan hun hver dag måtte sende sin ældste søn i skole med is i maven.

»Jeg anede ikke, hvordan jeg ville få ham hjem. Måske havde han slået nogen. Eller siddet hos skoleinspektøren hele dagen,« siger hun.

Runes forældre blev skilt, da han var fire år. Pia har haft adskillige ufaglærte job

og er nu ansat som pædagogmedhjælper på et bosted. Som enlig mor til to drenge oplevede hun meget ofte, at der blevet set skævt til hende.

»Folk opfattede Rune som en uopdragen møgunge. Forældrene ringede og klagede over ham, og jeg blev kimet ned af frustrerede lærere og pædagoger,« fortæller hun og fortsætter:

»En pædagog fra sfo'en ringede engang og fortalte, hvordan hun følte, hun havde gjort vold på sin egen faglighed og på Rune ved at holde ham fast, til han slappede af. Jeg sagde til hende. Rune vil elske dig for det. Det er det, han har brug for. Og ganske rigtigt. Hver gang hun var på arbejde, så slappede han af.«

»Rune havde det så skidt. Han følte sig helt forkert, og flere gange sagde han til mig: »Mor, jeg vil ikke leve mere, jeg er så forkert.« Det var skrækkeligt,« husker hun.

Nikkede lærer en skalle

Når Pia Petersen tænker på de aktuelle politiske udmeldinger om den »rummelige folkeskole«, der fremover skal kunne rumme børn med diagnoser og indlæringsvanskeligheder, bliver hun vred.

»Rammerne og fagligheden var der ikke til at kunne rumme Rune dengang. Og det er ikke blevet bedre i dag. Der skal følge mange ressourcer med,« mener hun.

Et marerids-lignende skoleforløb endte i

NTROL OVER SIT KAOS

Rune Ladefoged har ADHD og er, som politikerne udtrykker det, parkeret på førtidspension. Sammen med sin mor Pia Petersen fortæller han sin livshistorie på biblioteket næste mandag - og beretter også om den behandlingsform, der har hjulpet ham. Foto: Jane Gisselmann

testikel. Rune blev undersøgt, og diagnosen var barsk: Testikelkræft, der havde bredt sig til lymferne. Rune fik fjernet den højre testikel, og frosset sæd ned, så han i fremtiden har mulighed for at blive far. Og efter et halvt år med kraftig kemoterapi blev han sendt hjem - og siden raskmeldt.

Spild af ressourcer

Herefter begyndte en opslidende og uforståelig proces. Rune havde på det tidspunkt færdiggjort den praktiske grunduddannelse, og hans evner og færdigheder var særdeles vel-dokumenterede. Skolens konklusion var, at Rune burde tildeles en førtidspension og få et skånejob.

Og selv om hverken Rune eller hans mor var særligt begejstrede for den konklusion, var de rystede over forløbet, der fulgte. Nu ville Viborg Kommune nemlig i gang med at udrede Runes mentale helbred - en gang til. Og efter kræftsygdommen fulgte det ene udrædende forløb hos psykologer og psykiatere efter det andet.

»Det er grotesk så mange penge, der er brugt på at udrede Rune. Det virker som om, den dybe tallerken skal opfindes igen og igen og igen. Det er så absurd et spild af ressourcer. Hvad kunne man ikke have fået for de penge, det har kostet? Måske noget der kunne have hjulpet Rune i stedet for. Det er komplet uforståeligt,« fastslår hans mor.

Flere selvmordsforsøg

Hele processen tog hårdt på Rune. Han blev depressiv - og så selvmordstruet, at han forsøgte at hænge sig. Til slut blev han indlagt akut på den lukkede psykiatriske afdeling i Viborg i en uge.

»Jeg vil til hver en tid holde samfundet ansvarlig for, at min søn blev indlagt. Meget af det Rune har været igennem på samfundets opfordring har været direkte ødelæggende for ham. Og så kan han gennem alternativ behandling få det bedre på et halvt år. Det hænger jo overhovedet ikke sammen,« siger Runes mor.

Efter indlæggelsen nåede Viborg Kommune frem til den samme konklusion som undervisere og psykologer fra ungdomsuddannelsen. Rune blev tildelt en førtidspension. I dag bor han indtil videre hjemme hos sin mor. Han er endnu ikke klar til at bo selv. Men det skal nok komme, mener både mor og søn.

I det seneste år, er der nemlig sket så meget positivt med Rune mentalt, at fremtiden forhåbentlig kan overstråle fortiden.

»Jeg kunne stadigvæk rigtig godt tænke mig, at komme til at arbejde med børn. Jeg kan mærke, at de kan lide mig, og at jeg har noget at give. Jeg er jo også et stort legebarn på en måde. Så måske kan jeg få et job i en børnehave engang. Hvem ved,« siger Rune.

Rune og hans mor holder foredrag sammen med NLP Master Coach og kinesiolog Rikke Hansen på Viborg Bibliotek mandag den 16. april klokken 19. Det koster 80 kroner. Prisen er inklusive kaffe og kage.

femte klasse, hvor Rune slog en elev ned og nikkede en lærer en skalle. Derefter blev Rune indlagt på børnepsykiatrisk afdeling og fik diagnosen ADHD.

Indlæggelsen husker både mor og søn som den bedste periode i Runes barndom. Endelig blev de mødt med forståelse, indsigt og respekt. Og sammen med de andre indlagte børn, følte Rune sig pludselig ikke forkert længere.

Efter syv en halv måned på børnepsykiatrisk afdeling i Viborg kom Rune i en specialklasse i Ans. Og begyndte for første gang at kunne følge med fagligt. Hans kundskaber i både dansk og matematik blev bedre.

Men efter to år besluttede skolen i samar-

bejde med Runes mor og sagsbehandleren, at Rune skulle på en døgninstitution. En slags efterskoleophold for børn og unge med problemer. En frivillig anbringelse. Det skulle de ikke have gjort. De unge, der var anbragt på døgninstitutionen i Sønderjylland, kom alle fra svært socialt belastede hjem. Rune var fejlplaceret. Og efter to år havde han ikke rykket sig en tomme. Hverken socialt eller fagligt.

Rune fik testikelkræft

16 år gammel drømte Rune om en fremtid som enten mekaniker, dyrepasser eller børnehavepædagog. Han gik i gang med en erhvervsrettet ungdomsuddannelse og prøvede

kræfter med flere forskellige fag.

Mekanikerfaget blev hurtigt lagt i graven. Rune var på det tidspunkt færdig med at vokse og var blevet en ekstremt høj fyr på to meter og 12 centimeter. Hans krop var ikke bygget til at kunne arbejde i mekanikergrave konstrueret til mennesker med en såkaldt - almindelig højde.

Alligevel var der også mange sejre. Rune oplevede at få tildelt ansvar. Og leve op til krav. Men de fleste steder fungerede han bedst de første to-tre måneder. Så var koncentrationen og interessen opbrugt, og rastløsheden tog over. Han kom i praktik i en børnehave. Nød samværet med børnene, men begyndte at få ondt. Underligt ondt i den ene